

за правата и задълженията му, неговитѣ възгледи за отношенията между студенти и професори, пай-сетиѣ, неговата грамотност и понятия за приличие. Всички по-нататъшни колективни акции бѣха вече подѣ влияние на една възбуденостъ, на една духовна температура, които не ни позволяватъ да ги считаме изразъ на дѣйствителния, срѣдния български студентъ. И ний не се съмняваме, че всички тѣхни сетиѣшни „геройства“ отдавна сѣ тѣмъ прѣдметъ за срамъ, докато въ Писмото може би никой и до сега не съзира нищо достойно за порицание; това ще стане едвамъ когато въ интелектуално и нравствено отношение нашето студентство направи значителна крачка напредъ.

За да можемъ да изучимъ Писмото само като документъ на студентската душа, ний ще се поставимъ всецѣло на гледището, че самитѣ искания на студентитѣ сѣ напълно приемливи и реализируеми въ тая тѣхна форма и ще питаме само, има ли въ него какви-годѣ признаци за оная зрѣлостъ, която тѣ сами тѣй претенциозно си приписватъ въ туй Писмо и било ли е мислимо по избрания отъ тѣхъ начинъ да се постигне и най-малкия положителенъ резултатъ.

*

Ний днешнитѣ, „модернитѣ“ хора, които отъ собственъ опитъ най-добрѣ знаемъ, колко и най-бистриятъ умъ е безсиленъ прѣдъ злата воля, имаме само снисходителна усмивка за наивната и благодушна Сократовска вѣра въ всесилието на знанието да служи като мотивъ на воля, като